

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijme Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijme Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614> | LOG_0015

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

niet door de kracht van mijnen arm, mij zelven en mijn paard, wat ik vast tusschen de kniën klemde, bij mijn eigen staart in de hoogte tot boven het water had opgeheven, zoo dat mijn paard zijnen sprong kon hervatten en wij behouden en wel aan den anderen oever op het droog kwamen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Avonturen van den Baron von Münchhausen gedurende
zijn gevangenschap bij de Turken.

HIJ KEERT NAAR ZIJN VADERLAND TERUG.

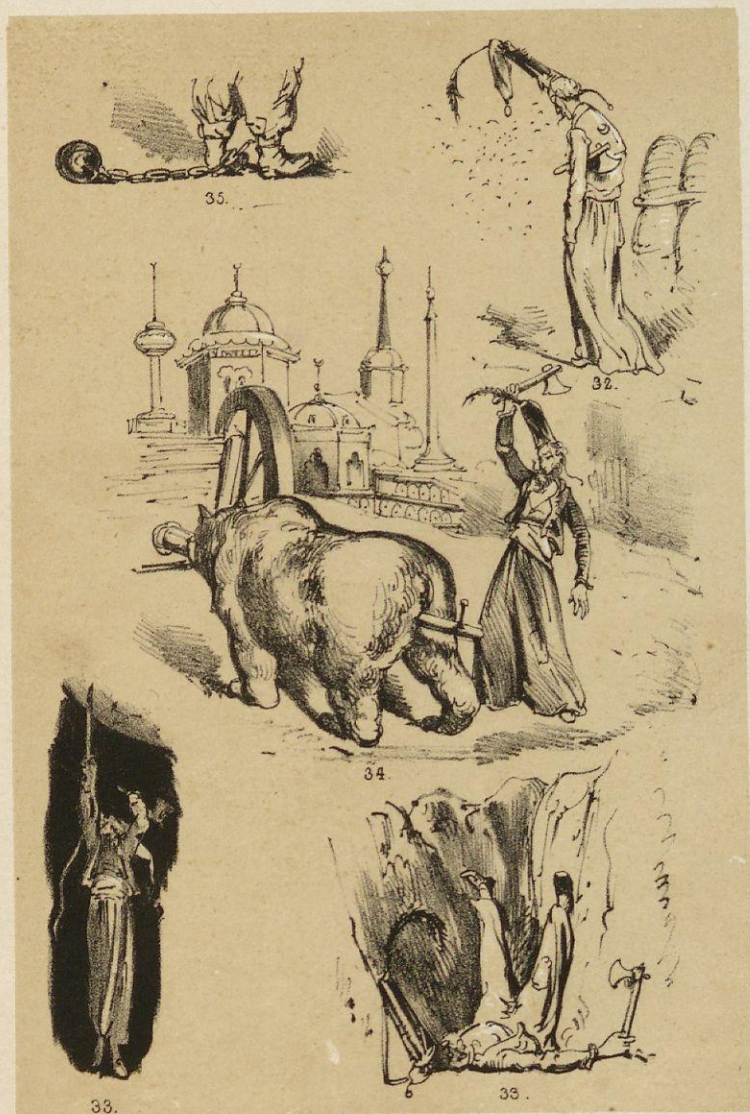
Ondanks mijnen moed, ondanks de snelheid, vaardigheid en buigzaamheid van mijn paard, slaagde ik, in den oorlog tegen de Turken, niet altijd even gelukkig in hetgeen ik ondernam. Zelfs had ik, door de menigte overmand, het ongeluk, gevangen te worden genomen en hetgeen nog treuriger, doch bij dat volk gebruikelijk is, als slaaf te worden verkocht.

In dezen staat van vernedering werd ik belast met een werk, hetwelk minder zwaar, dan zonderling was; minder onteerend, dan onverdragelijk. Mij werd opgedragen, iederen morgen de bijen van den sultan naar het veld te drijven, ze den ganschen dag te bewaken en des avonds

weder naar hare korven terug te voeren. Op zekeren avond miste ik eene bij, maar ik ontdekte spoedig, dat zij was aangevallen door twee beeren, die haar aan stukken wilden scheuren, om zich meester te maken van hare honig. Geen ander wapen bij mij hebbende, dan den zilveren bijlhamer, — het onderscheidingsteeken der tuin- en akkerlieden van den sultan, — smet ik hem naar de beide dieven, ten einde hun vrees aan te jagen. Het gelukte mij op deze wijze, de ongelukkige bij te verlossen, maar de beweging door de kracht van mijnen arm aan den bijl medegedeeld, was te sterk geweest; de bijl vloog in de lucht, al hooger en hooger, tot dat hij in de maan te land kwam. Daar stond ik de maan aan te gapen, niet wetende, hoe mijn' bijl terug te bekomen. Wáár zou ik een' ladder vinden, hoog of lang genoeg, om langs denzelfen de maan te bereiken?

Bijna radeloos herinnerde ik mij evenwel, dat de turksche erwt zeer snel groeit en daarbij eene buitengewone hoogte bereikt. Oogenblikkelijk plantte ik er eene, die dadelijk uitliep en uit eigen beweging haren top om een' der horens van de maan slingerde en zich dáár vasthechte. Ik klauterde langs dezen stengel vlug naar het hemelligchaam, wáár ik zonder verhindering aankwam. Maar het was geen gemakkelijk werk, mijnen zilveren bijl terug te vinden in een oord, wáár alle voorwerpen insgelijks van zilver zijn. Eindelijk evenwel vond ik hem op eenen hoop ongedorscht roggestroo, waarvan ik eenige halmen medenam, welke ik, na mijne terugkomst op de aarde, in een hoekje van den tuin uitzaaide, om te zien, wat er van zou worden. Het zaad kiemde wel, doch liep

nd
vas
vil-
ig.
ren
er-
lie-
nij
de
nijl
de
te
iet
ik
en-
rk-
one
die
en'
st-
het
m.
ren
en
em
ige
de
en,
iep

niet boven den grond uit, maar de planten drongen benedenwaarts tot diep in de aarde. Eenige jaren later, toen ik in verre Landen reisde, vernam ik, dat er op eenigen afstand van de plek, wààr ik de roggekorrels had gezaaid, eene rijke zilvermijn was ontdekt.

Doch dit slechts ter loops, — ik keer tot mijn verhaal terug. Toen ik mijnen bijl had teruggevonden, was ik bedacht op mijnen terugtogt; doch ik was de wanhoop nabij, toen ik bemerkte, dat de stengel mijner erwt geheel door de zon verschroeid en verdroogd was, zoo dat ik langs dezen weg niet naar beneden kon komen, zonder gevaar van mijn' hals te breken. Wat te doen? Ik vlocht van het stroo eenen reep, zoo lang als mij mogelijk was; bond hem aan een' der horens van de maan en gleed langs denzelven naar beneden. Ik hield mij vast met de rechterhand, houdende den bijl in mijne linker; aan het einde van mijnen reep gekomen, hakte ik het bovenste gedeelte door en knoopte dit aan het onderste weder vast, welke operatie ik onderscheiden keeren moest herhalen.

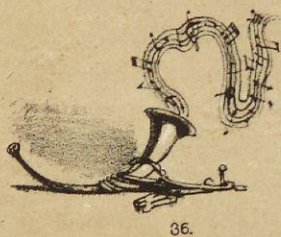
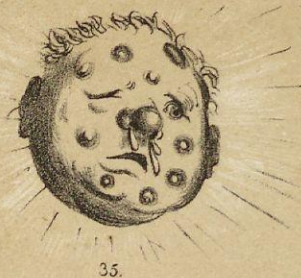
Na verloop van eenigen tijd konde ik den tuin van den sultan onder mij waarnemen, doch toen ik nog ongeveer een paar uren van de aarde verwijderd was, te midden van dikke wolken, brak mijn koord en ik viel zoo hard op den grond, dat ik geheel bedwelmd was. Mijn ligchaam hetwelk zooveel zwaarder was geworden, ter zake van de toenemende snelheid van den val, in verhouding tot den doorloopen afstand, maakte eenen kuil in den grond, ter diepte minstens van negen voet, bij eene wijdtte van ongeveer vier voet in middellijn, zoo dat ik, ruggelings op den bodem liggende, met mijne beenen in de hoogte, ten einde raad

was. Doch nood leert bidden en mijne vlugheid in het paardrijden en voltigeren kwam mij ook hier weder te stade. Ik ging op mijn hoofd staan, sloeg mijne voorvoeten in den wand van den kuil, boog mij toen achterover naar boven toe, steunde mij tegen den tegenovergestelden wand en groef dáár met mijne lange nagels eene soort van trap, diep genoeg, om er mij aan vast te klemmen en op die wijze den beganen grond weder te bereiken.

Deze gebeurtenis, die bij mindere vindingrijkheid en moed, mij zoo niet het leven, dan toch armen en beenen had kunnen kosten, leerde mij, dat ik op andere midde-len moest bedacht zijn, om mij te ontdoen van de beeren, die het op mijne bijen en korven gemunt hadden. Spoedig was ik er mede gereed; ik besmeerde den disselboom van eene kar, van het begin tot het einde, dik met honig en plaatste, mij bij het invallen van den nacht, in eene hinderlaag niet ver van dáár. Weldra naderde er een zeer groote beer, die, gelokt door den reuk der honig, dadelijk de punt van den disselboom ging likken en wel zoo gulzig, dat deze spoedig door zijne keel tot in zijne maag was doorgedrongen en terwijl de beer voortging met likken, de punt eindelijk achter uit zijn ligchaam te verschijn kwam. Toen hij zich op die wijze zelf aan het spit had vastgestoken, sloeg ik in een gat, aan het uiteinde van den disselboom, eene dikke ijzeren bout, ten einde den smulpaap den terugtogt te beletten; in dezen toestand liet ik hem tot den anderen morgen. De sultan, die in den omtrek eene wandeling deed, meende zich dood te lagchen, op het zien van den trek, welken ik den beer had gespeeld.

et
e
r-
r-
e
n

n
n
e-
l,
g
n
n
t-
er
e-
o
g
r-
r-
it
e
e
d
n
r-
d

Weinig tijds daarna sloten de Russen vrede met de Turken en ik werd met een aantal andere krijgsgevangenen naar Petersburg teruggezonden. Ik nam mijn ontslag en verliet Rusland op het oogenblik dier groote omwenteling, die nu ongeveer veertig jaren geleden plaats had en ten gevolge van welke de keizer nog in de wieg, met zijne moeder en zijn' vader, den hertog van Brunswijk, den veldmaarschalk Münich, benevens zoo vele anderen naar Siberië werden gebannen. Er heerschte in dat jaar eene zoo hevige koude over geheel Europa, dat zelfs de zon er een winterneus en winterwangen en andere ontstekingen door kreeg, waarvan men nog de likteekens op haar gezicht kan waarnemen. Ik had dan ook op mijne terugreis meer te lijden, dan op mijne eerste reis.

Mijn lithauer was in Turkije gebleven, zoo dat ik verplicht was per extra-post te reizen. Nu gebeurde het, dat wij ons in een' hollen, kronkelenden weg bevonden, van weërskanten ingesloten door dicht kreupelhout. Ik zeide tot den postiljon, dat hij met zijnen hoorn een teeken moest geven, ten einde een rijtuig, hetwelk soms van den anderen kant mogt komen, te waarschuwen, om den naauwen weg niet van dien kant in te rijden. De knaap voldeed aan mijn verzoek en blies uit al zijne magt, doch zijne pogingen waren vergeefs; hij kon geen' enkelen toon er uit krijgen, hetwelk ten eerste onbegrijpelijk was en later ons groote moeilijkheden veroorzaakte, want er gebeurde juist wat ik als mogelijk had voorzien, d. i., spoedig zagen wij tegen ons over een zwaar rijtuig, hetwelk de geheele breedte van den weg innam.

De postiljon wist niet wat te doen; doch ik klom af

spoedde mij naar het aangekomen rijtuig, spande de paarden af, nam het rijtuig met zijne vier wielen en water verder in en op was, op mijne schouders en sprong or meê over de glooijing en de heg, die beide eene hoogte hadden minstens van negen voeten en zette het rijtuig in het naastaangelegen veld neder, hetgeen inderdaad geene kleinigheid was, uit hoofde van de zwaarte der vracht. Met een' tweeden sprong was ik weder op den weg en begaf mij naar de twee paarden, van welke ik onder iederen arm één nam en op dezelfde wijze naar de andere zijde van den weg bij het rijtuig overbragt. Op deze wijze was onze weg weder vrij en wij kwamen zonder verder oponthoud aan het eerstvolgende poststation aan.

In de gelagkamer gekomen hing de postiljon zijnen hoorn aan een' spijker in den muur, digt bij den schoorsteen; wij plaatsten ons aan tafel. En ziet mijne heeren, wat gebeurt er? Op eens klonk het uit dien hoek: *Tarata, tarata, tata, tata!* de hoorn was geheel alleen gaan blazen! Wij maakten groote oogen en vroegen elkander wat dit mocht beduiden? De zaak kwam hierop neêr, dat de groote koudte de toonen had doen bevriezen in den hoorn en dat zij, door de kamerwarmte langzamerhand ontdooid, er thans duidelijk en helder uitkwamen, tot grooten lof van den postiljon; want het door hem volgeblazen uitstekende speeltuig schonk ons, gedurende meer dan een half uur, eene zeer onderhoudende muziek, zonder dat het noodig was, op nieuw er in te blazen. Eerst blies het de: »*Dessauer marsch*;" vervolgens: »*Zonder liefde, zonder wijn*;" daarna: »*Een bollenbakkertje op zijn muilen*; eindelijk: »*Het westelijk windje wakkert op*;" en nog menigte van volkslie-

deren, onder welke de ballade: »*Er ging een patertje langs den kant.*» Dit avontuur was het laatste, gedurende mijne reis door Rusland.

Vele reizigers hebben de gewoonte, het verhaal van hunne avonturen langer te maken, door ze op te smukken met dingen, welke zij niet eens hebben gezien. Het kan derhalve niet verwonderen, dat lezers en hoorders meermalen geneigd zijn, om er niet aan te gelooven. Te spreken van hetgeen ik niet heb gedaan, gezien, bijgewoond en ondervonden, en iemand iets op de mouw te spelden, gelijk men het gewoonlijk noemt, is volstrekt mijn zwak niet; maar mogt er in dit geachte gezelschap soms iemand zijn, die twijfelde aan de waarheid van hetgeen ik hier uit den grooten schat mijner reisontmoetingen mededeel, dan zou dit gebrek aan vertrouwen mij buitengemeen veel leed doen en ik zou een' dergelijken ongeloovige in bedenking geven, om het beste te doen, wat hij in dergelijk geval kan doen, d. i. te vertrekken, voordat ik het verhaal begin van mijne avonturen op zee, die nog veel buitengewoner, doch daarom niet minder authentiek zijn.
